

DE POSITIE VAN DE BELGISCHE VISSERIJ TEN OVERSTAAN VAN BENELUX.

Door dhr. C. MENU,
Directeur van de N.V. Motorvisserij.

Een economische unie of zelfs de poging om tot een economische unie te komen, kan zich maar in een gunstige atmosfeer verwezenlijken of ontwikkelen. Wij menen dat deze gunstige factoren in de visserij vooralsnog niet aanwezig zijn.

Ten rechte of ten onrechte wordt van bepaalde Nederlandse rederszijde een zeker wantrouwen aan de dag gelegd, wantrouwen dat zich niet openlijk uitspreekt, maar dat wij in zekere middens aanvoelen.

In de Belgische visserij-kringen is het echter anders. Daar heerst een werkelijke anti-Benelux-gedachte. Voor deze anti-Benelux-gedachte wordt openlijk en bij alle gelegenheden uitgekomen. Deze anti-Benelux-gedachte is vooral ingegeven door de vrees opgeslorpt te worden door een productiepotentieel groter en voornamelijk welke in voordeliger voorwaarden kan uitgebaat worden.

Nederland, door zijn lange kuststrook bezit een ontelbaar aantal vaartuigen en havens, welke alle een normale ontwikkeling gekend hebben en een zeker peil van bloei bereiken. De kustwateren van Nederland zijn ten opzichte van onze kustwateren bijzonder rijk aan allerlei vissoorten en garnaal, welke de Nederlandse kustvaartuigen toelaten in een minimum van tijd met een minimum van onkosten de producten van de zee in de beste voorwaarden aan te voeren.

Alhoewel in mindere mate, gelden dezelfde argumenten voor de middenslag- en voor de hoogzeevervisserij. Ook op dit gebied zijn de Nederlanders bevoordeligd. De afstand van de Nederlandse havens tot de verschillende visserijgronden in de Noordzee, aan de Deense kust, de Noorse kust, en zelfs de IJslandse visserij, zijn korter dan de afstand van deze visserijgronden tot Oostende.

In die omstandigheden zijn er voor onze vaartuigen enkel twee mogelijkheden :

1) Indien de reizen eenzelfde aantal dagen beslaan, beschikken onze vaartuigen over minder effectieve arbeidsuren, zodat normaal de vangsten geringer moeten zijn;

2) Willen wij dezelfde effectieve arbeidsduur als de Hollandse vissersvaartuigen bestrijken, dan dienen de reizen langer te zijn, t.t.z. grotere onkosten gemaakt en kans op een aanvoer van mindere kwaliteit.

Deze biographische en geographische factoren zijn een blijvende handicap voor onze visserij welke, zoals boven aangehaald, zich het meest voor de kustvisserij, in mindere mate voor de middenslagvisserij en de hoogzeervisserij doen gevoelen.

Een factor welke echter de hele visserij drukt en verhoudingsgewijze even zwaar is, zijn de exploitatiekosten welke bij ons merkelyk hoger zijn dan bij onze Noorderburen. Studies werden in het kader van het voorbereidend werk door de Commissie Landbouw, Ravitaillering en Visserij door staatsinstanties opgemaakt. Alhoewel deze gegevens aan de bedrijfsmiddelen niet kenbaar gemaakt zijn, is het ons toch voldoende bekend dat zich in ons nadeel een verschil voordoet van 10 à 20 %.

In de visserij is de factor « lonen » een post van doorslaggevende aard, daar het naar gelang van het type van vaartuig 30 à 60 % van de totale besomming beslaat.

Gezien de sociale- en loonpolitiek door de Belgische Regering gevoerd, blijft dit een uitgave waaraan niet alleen niet kan getornd worden, maar welke een constante hausse zal kennen.

Het niveau der lonen heeft langs verschillende gebieden invloed op de visserij; o.a. door :

- 1) de lonen aan de bemanning uitbetaald;
- 2) de lonen betaald in alle bedrijven welke iets of wat gemeen hebben met de visserij, zoals voor reparaties, voor de bevoorrading in allerlei producten, voor prestaties van alle aard en zo meer;
- 3) de lonen in de handel en nijverheid welke de producten door de visserij aangebracht behandelen en bewerken.

Wat de lonen betreft welke door de visserij aan haar bemanning zelf wordt uitbetaald, staan de verhoudingen als volgt :

Waar wij voor onze middenslagvisserij het cijfer 100 als totaal van lonen + sociale verzekering kunnen vooropstellen, is dit cijfer volgens nauwkeurige berekening in Nederland 76.

In de categorie der kleine stroomtrawlers komen wij tot de volgende verhoudingen : België 100. Nederland 72.

In de categorie der grote stoomtrawlers is de verhouding :
Belgie 100, Nederland 80.

Wat de lonen over het algemeen betreft werd door een groep van een der meest voorantstaande Belgische nijverheden daaromtrent een volledige studie gemaakt. Uit deze studie blijkt dat ten opzichte van het indexcijfer 100 in België de lonen met inbegrip van de sociale lasten, in Nederland gemiddeld het index-cijfer 70 bereiken.

Deze gegevens bewijzen voldoende in welke nadelige positie de Belgische visserij komt te staan tegenover onze Noorderburen. Deze nadelige positie sluit alle mogelijke gezonde concurrentievoorwaarden uit en maken voorsnog elke vorm van economische unie met Nederland onmogelijk. Ten andere, dit verschil in exploitatiekosten werd voldoende erkend door het Protocol van Oostende.

Sinds het opstellen van genoemd Protocol is de verhouding niet verbeterd, maar is het prijs-niveau verschil vergroot, zodat nu meer dan bij het opstellen van het Protocol van Oostende een economische eenmaking in de visserij onmogelijk is.

Toentertijd was gemeend dat een rationele exploitatie van onze visserij en een systeem van co-operatieve aankopen, voornamelijk in de middenslagvisserij, dit verschil zou verminderen.

Alhoewel het in de toekomst zal blijken dat, ten opzichte van de economische bestaansmogelijkheden van onze visserij, tot een rationele exploitatie zal moeten overgegaan worden, en alhoewel de co-operatieve aankopen mogelijk minder uitgaven zouden vergen, kunnen deze factoren in geen enkele mate vergoeden wat door algemene prijzen- en lonen politiek van Nederlandse zijde werd bereikt.

Waar het Schuman-plan vijf jaar voorziet om de nodige aanpassing te kunnen verwezenlijken in de exploitatiemogelijkheden van ons land tegenover de andere West-Europese landen, is het een utopie te menen dat de visserij zich in een jaar tot het Nederlands peil kan brengen.

Waar in het kader van Benelux voor de Landbouw beschermende maatregelen blijven voorzien onder vorm van instelling van minimum prijzen bij invoer of andere protectionele maatregelen, dient voor de visserij, dit bij uitstek kwetsbaar bedrijf, hetzelfde gedaan te worden.

We menen dat dit o.a. onder de volgende vorm zou kunnen geschieden :

De totale aanbrengst van vis in onze havens gedurende het verlopen jaar bedroeg 412.000.000 fr.

Zoals boven aangehaald bedragen de lonen aan de bemanning uit te betalen ongeveer 30 %, wat verleden jaar een uitkering van lonen betekende van $\pm$ 120.000.000 fr.

Op dit bedrag wordt 28 % betaald als bijdrage tot de Rijksmaatschappelijke Zekerheid, zijnde dus 33.600.000 fr.

Deze bijdrage kan noch overgedragen noch afgewenteld worden, gezien de in voege zijnde verkoopmethode bij openbare afslag.

Daar tegenover bedroeg in 1950 de invoer van verse visserijproducten de volgende hoeveelheden :

Verse haring :	5.700.000 kgr.
Verse sprout :	470.000 kgr.
Verse zeevis :	2.780.000 kgr.

8.950.000 kgr.

De landen welke deze hoeveelheden in België' ingevoerd hebben genieten in eigen land, tegenover ons, over de volgende voordelen :

- 1) vrijstelling van omzetbelasting of overdrachttaks, zowel bij de verkoop van vis, als bij de bevoorrading der schepen;
- 2) een merkelijk lager peil van bijdrage voor sociale aangelegenheden.

Teneinde dit verschil te niveleren, menen wij dat bij invoer van alle verse vis, haring en sprout, een invoerrecht zou dienen geheven te worden van 2 fr. het kgr.

Waar vóór de oorlog een vergunningsrecht van 0,50 fr het kgr. ge-eist werd, is het billijk dit bedrag te preekweren tot 2 fr.

Dit invoerrecht zou een bedrag verwezenlijken van $\pm$ 17.900.000 fr., of ongeveer de helft van de totale bijdrage der visserij tot de Rijksmaatschappelijke Zekerheid.

De andere helft zou verder door het bedrijf zelf gedragen worden.

Dit invoerrecht zou toegepast worden, zolang het invoerend land een niveau van sociale lasten kent welke lager is dan het onze.

Er wordt wel in sommige ambtelijke middens beweerd dat de economische unie met Nederland de afzet van onze pro-

ducten zou verhogen. Dit zal niet waar zijn, gezien de Nederlanders in eigen land steeds goedkoper dan bij ons producten zullen kunnen kopen, zodat het openzetten van de wederzijdse markten enkel een beweging in enkele richting zal betekenen.

De pre-unie heeft dit zeer scherp bewezen. Immers gedurende 1950 heeft Nederland 213 miljoen Belgische frank allerlei visserijproducten in België ingevoerd, daar waar wij slechts 11 miljoen naar Nederland hebben kunnen uitvoeren, waarvan dan nog 10,6 miljoen visconserven. Met uitzondering van visconserven dus, werd practisch niets van verse noch bewerkte vis van België naar Nederland uitgevoerd.

De economische unie zou een bestendinging van deze toestand betekenen, met een overrompeling van Nederlandse visserijproducten op onze markten en een practisch onmogelijkheid Belgische visserijproducten in Nederland te verkopen.

De Belgische visserij kan onmogelijk een dergelijke toestand dulden en de fatale datum van 1 Januari 1952 wordt dan ook door onze visserijmiddens angstvallig tegemoet gezien.

Wij kunnen ons echter niet indenken dat onze Regering de visserij op zo'n manier zou slachtofferen en kunnen dan ook niet voldoende aandringen opdat deze datum voor onbepaalde tijd zou verschoven worden, totdat de omstandigheden gunstiger zijn.

Opdat de economische unie voor de visserij een werkelijkheid zou kunnen worden, moeten wij in dezelfde voorwaarden als onze Noorderburen komen te staan. Wij menen dat een commissie, samengesteld uit ambtenaars en bedrijfsmensen, zich tot taak zou kunnen nemen een studie aan te vangen om deze mogelijkheden voor te bereiden.

Meer contact zou onder de bedrijfsmensen moeten teweeggebracht worden, zodat zij beter elkanders wensen en elkanders noden zouden kennen.

Eerlijk moet durven bekend worden dat voorlopig een economische unie op visserij-gebied onmogelijk is. Deze mening moet vrij en vrank geuit worden zonder wantrouwen, dan eerst kan het terrein voor een toekomstige nauwere samenwerking voorbereid worden.

Nietsbeduidende maar toch onaangename wederzijdse spel-

deprikken dienen vermeden te worden. Van nu af aan dient een geest van begripen en een gepaste handelwijze aangekweekt te worden, zodat met een verbetering van gelijklopende economische factoren ook een geest van verstandhouding zou aangeleerd worden. Dan eerst, en ingevolge de plannen uitgewerkt door de vooropgestelde commissie, kan tot een werkelijke economische unie overgegaan worden.

Indien allen goed bezield zijn kunnen wij van nu af deze taak aanvangen.